

час на след обета, Елисавета бе решила да отхвърли натрапническата власт на девера си и да изпълни горещото желание на съпругето си.

Тя забули лице, метна на плещите си лека вълнена мантия, спусна се по виещите се пътеки, покрай високата крепостна стена, мина край капелата. Тъкмо когато понечи да се отбие вътре и да се помоли на Мадоната, пред нея застана, сякаш изникнал от земята — сам граф Хайнрих. Нима бе дебнал нейното излизане? Какво диреше по това време в градината?

Лицето му бе навъсено и строго. Няколко едри бръчки сечеха челото му водоравно.

Той я улови за ръка, стисна силно китката ѝ.

— Къде отиваш?

Елисавета пламна. Тя издърпа ръката си и отметна булото от лицето си. Ясните ѝ очи се впиха смело в тия на дръзкия тиранин.

— С какво право ме питаш? Нима си ми господар?

Мрачна усмивка полази по бледото му лице. Той повтори упорито:

— Къде отиваш?

— Регентката на Тюрингия не е длъжна да дава отчет на подобни въпроси.

— Ще видим... — прозвуча остро и кратко отговорът му, като плясък на камшик.

Той посочи скритата ѝ под наметката десница.

— Какво носиш?

Ландграфинята прехапа устни. Лицето ѝ се обезцвети. Ако откриеше даровете, бедните ѝ щяха да останат без храна. Тя каза тихо:

— Брах рози от градината...

Хайнрих се изсмя.

— Рози... А защо не ги носиш към замъка, а отиваш в обратна